

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art 232 WE, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie wydała decyzji w sprawie skargi wniesionej do tej instytucji przez skarżące w dniu 22 kwietnia 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące;
- podjęcie przez Sąd innych niezbędnych środków.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi, wniesionej na podstawie art. 232 WE, skarżące twierdzą, że Komisja nie wydała ostatecznej decyzji w sprawie ich skargi złożonej początkowo w dniu 22 kwietnia 2004 r., po której zostało wniesione w dniu 27 listopada 2006 r. wezwanie do działania, w odniesieniu do domniemywanego nadużycia pozycji dominującej, w rozumieniu art. 82 WE, przez Deutsche Post.

Skarżące utrzymują, że mają uzasadniony interes we wniesieniu takiej skargi zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003⁽¹⁾ i że zaniechanie działania przez Komisję dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie. Skarżące twierdzą w istocie, że ponoszą one szkodę, zarówno jako konsumenci, jak też jako konkurenci, wskutek stosowania przez Deutsche Post zawyżonych cen na rynku downstream.

Skarżące twierdzą ponadto, że zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie rozpatrywania skarg wniesionych na podstawie art. 81 i 82 WE⁽²⁾, Komisja powinna, po otrzymaniu skargi dotyczącej naruszenia art. 82 WE, wszcząć postępowanie przeciwko podmiotowi wskazanemu w skardze, albo wydać ostateczną decyzję w sprawie odrzucenia skargi, po umożliwieniu wnoszącemu skargę przedstawienia uwag. Jednakże skarżące twierdzą, że chociaż przedstawiły swoje uwagi w sprawie wstępnego odrzucenia skargi w wymaganym terminie, Komisja nie wydała jakiegokolwiek ostatecznej decyzji, naruszając tym samym prawo wspólnotowe.

Skarżące podnoszą wreszcie, że mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy, miniony okres trwający około trzech lat, w ciągu którego skarżące wielokrotnie zwracały się do Komisji o podjęcie działania, jest wystarczająco długi, by pozwolić Komisji na wydanie ostatecznej decyzji. W szczególności okres 18 miesięcy, który upłynął od momentu, gdy skarżące przedstawiły swoje ostateczne uwagi, jest zdaniem skarżących więcej niż wystarczający, by pozwolić Komisji na zamknięcie trzeciego etapu postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1-25).

⁽²⁾ Dz.U. C 101 z 27.4.2004, str. 65-77.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2007 r. — Dada przeciwko OHIM — Dada (DADA)

(Sprawa T-101/07)

(2007/C 129/30)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Dada S.p.A. (Florence, Włochy) (przedstawiciele: D. Caneva i G. Locurto, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Dada S.r.l.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie R 1342/2005-1, doręczonej Dada S.p.A. w dniu 25 stycznia 2007 r., i w konsekwencji uwzględnienie zgłoszenia nr 1903111 dokonanego przez Dada S.p.A. również w odniesieniu do usług wymienionych w klasie 42 Porozumienia nicejskiego;
- Obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w postaci słowa DADA napisanego wielkimi literami na tle przedstawiającym czarny prostokąt zwieńczony rysunkiem atomu; zgłoszenie nr 1.903.111 dla usług w klasy 42.

Właściciel oznaczenia lub znaku towarowego, na który powołano się w sprzeczcie: Dada S.r.l.

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczcie: włoski słowny znak towarowy DADA dla usług należących do klas 35, 37, 38 i 42 oraz nazwa spółki DADA używana w obrocie we Włoszech w celu oznaczenia następującej działalności „prowadzenie spraw gospodarczych, zarządzanie w sprawach gospodarczych, prace biurowe, sprawy związane z nieruchomościami, telekomunikacja, edukacja, kształcenie, usługi prawne, oprogramowanie komputerowe”.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego dla spornych usług

Decyzja Izby Odwoławczej: utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji i oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: brak wystarczających dowodów na używanie krajowego znaku towarowego, na który powołuje się strona wnosząca sprzeciw oraz brak w sprawie jakiegokolwiek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd